

1. Depending on the functions performed by financial institutions in the financial services market, financial institutions can be divided into: 1) financial intermediaries whose activity is both investment and infrastructural in nature, 2) financial intermediaries performing auxiliary functions related to the movement of financial assets during their accumulation and redistribution.

The system of financial intermediation does not include business entities that do not have the status of financial institutions, although they may provide their own brokerage services in the financial market.

2. There are two main groups of economic and legal requirements for financial institutions as participants of the financial services market: basic and additional.

Basic requirements are enshrined in the mandatory provisions of numerous legal acts; those requirements are related to the legal status of financial institutions, and reflect the exceptional nature of their business legal capacity. Amongst those requirements there are: (a) the legal organizational form of the financial institutions, (b) registration, and (c) licensing. Compliance with these requirements is mandatory at the stages of creation and proceeding the financial activity of the financial institution as a financial intermediary.

Additional requirements are enshrined in legal acts as well, and constitute a set of restrictive provisions applicable to the activities of financial institutions in the course of providing financial services. Amongst those requirements there are, in particular, the requirement for accounting and reporting, for data support, for the auditing and financial monitoring, risk management, etc. Despite the derivative nature of those requirements, they cannot be deemed as optional requirements. Conversely, compliance with them is mandatory. However, compared with the basic requirements, they are not of a constituent character.

Keywords: financial services market; financial institution; financial intermediary; economic and legal requirements; organizational and legal form; licensing requirements; additional requirements.

Войцеховська Х.В.

ДОГОВІР ПРО СПІВРОБІТНИЦТВО З ВИПЛАТИ ГАРАНТОВАНИХ СУМ ВІДШКОДУВАНЬ ВКЛАДНИКАМ

УДК 347.45/.47

Останні кілька років, у зв'язку із складною економічною ситуацією в Україні, особливо активізувалась діяльність Фонду гарантування вкладів фізичних осіб з виплат вкладникам сум вкладів, що підлягають гарантуванню. Раніше мало хто з пересічних громадян чув про таку структуру, як Фонд гарантування вкладів фізичних осіб, адже допоки банківський сектор працював більш-

менш задовільно, знайомства з цією установою уникала переважна більшість українських вкладників. Проте стрімка фінансова неплатоспроможність банківського сектору ставить на порядок денний перед банківською системою та вкладниками належне виконання Фондом своєї функції з гарантування вкладів. Зазначене завдання Фонду реалізується шляхом укладення договору про співробітництво з виплати гарантованих сум відшкодувань – саме за допомогою цього договору реалізується основна функція Фонду – виплата гарантованих сум вкладів вкладникам та відсотків за ними. Слід одразу зазначити, що даний договір є порівняно новим у системі взаємовідносин між Фондом та банками щодо повернення вкладів. У загальних рисах даний договір згадується у Законі України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб», а детальна регламентація цієї договірної конструкції та порядок укладення останнього здійснюється у Положенні «Про порядок визначення банків-агентів Фонду гарантування вкладів фізичних осіб», затвердженого Рішенням виконавчої дирекції Фонду гарантування вкладів фізичних осіб від 12.07.12 р. № 6, яке нещодавно доповнено розділом четвертим «Взаємовідносини банків - агентів і Фонду» [1].

Вищенаведеним Положенням, зокрема, передбачено, що у разі ліквідації банку виконавча дирекція Фонду гарантування вкладів фізичних осіб із числа банків-агентів визначає один або декілька банків для здійснення виплат гарантованих сум відшкодувань вкладникам банку. Із переліку банків, що відібрані за наявності відповідних умов, з ними укладаються договори про співробітництво з виплати гарантованих сум відшкодувань.

Правова доктрина з приводу юридичної характеристики цього договору не відзначається дослідженістю та єдністю поглядів. Саме тому тут слід виходити із загальноправового аналізу шляхом скрупульозного вивчення питання кваліфікації самого договору. Проблема лежить передусім у площині віднесення даного договору чи то до адміністративного, чи то до цивільно-правового, визначення назви цього договору, сторін, предмету та змісту, виконання та правових наслідків невиконання. Саме до розкриття цих питань перейдемо далі. На перший погляд видається, що вказаний договір перебуває в рамках регулювання адміністра-

тивного, а не цивільного права. Так, якщо звернутись, до теорії адміністративного права, то в ній сформульована низка ознак адміністративного договору. Це, зокрема, такі: 1) обов'язковою стороною адміністративно-господарського договору є суб'єкт публічної адміністрації; 2) предметом такого договору є публічне управління економікою; 3) спрямований на задоволення публічних інтересів; 4) укладається у межах компетенції публічної адміністрації [2, с. 255-256].

Подібну позицію займає і А. О. Задихайло, вказуючи на те, що адміністративний договір слід розглядати, як угоду між двома (або більше) суб'єктами адміністративного права, один з яких обов'язково є органом державної влади, засновану на нормах адміністративного права, у загальнодержавних або інших публічних інтересах, за допомогою якої виникають, змінюються або припиняються взаємні права та обов'язки сторін [3, с. 105].

Окремі з цих ознак безперечно наявні у договорі про співробітництво з виплати гарантованих сум відшкодувань: стороною його є державний орган та укладається він у межах компетенції Фонду гарантування вкладів фізичних осіб. Тут реалізується також функція публічного впливу на економіку, а саме банківський сектор економіки. Дійсно, шляхом укладення цього договору вирішується питання щодо задоволення публічних інтересів – забезпечення стабільності банківської системи в цілому через процедуру гарантування банківських вкладів. Але попри це, через укладення таких договорів реалізуються й права окремих вкладників, які перебували із банками у договорах банківського вкладу (депозиту), і саме їхні інтереси будуть вирішальними при моделюванні прав та обов'язків сторін у такому договорі.

Звичайно, що процедура укладення досліджуваних нами договорів передбачає тендерний відбір банків-агентів, що регламентовано в рамках Положення про порядок визначення банків-агентів Фонду гарантування вкладів фізичних осіб [1], що наводилось нами вище, і тільки після відбору банків з ними укладається договір про співробітництво з виплати гарантованих сум відшкодувань. Специфіка процедури визначення банка-агента дозволяє зробити висновок, що у цьому разі має місце складний юридичний склад при виникненні договірного зобов'язання. Такі юри-

дичні склади мають місце, коли йдеться про договірні відносини за участі юридичних осіб публічного права та коли укладаються договори, правова регламентація яких здійснюється нормами комплексних галузей права. Йдеться зокрема, про норми банківського, природноресурсового права, аграрного, земельного та інших галузей.

Проте, окреслена специфіка юридичного факту, на підставі якого виникає правовідношення з гарантування вкладів Фондом жодною мірою не впливає на можливість кваліфікації даного договору як цивільно-правового.

Не є перешкодою у тому, щоб кваліфікувати ці відносини як цивільно-правові й те, що стороною зобов'язання з повернення виступає Фонд гарантування вкладів, адже у тому разі, якщо юридична особа публічного права вступає в цивільне правовідношення, на неї автоматично поширюються положення ЦК України, якщо інше не визначено законом. Таке правило закріплене в рамках ст. 82 ЦК України. У цьому зв'язку слід погодитись із міркуваннями, висловленими Р. Б. Шишкою, за якими при укладенні цивільних договорів, до юридичних осіб публічного права встановлено загальне правило: вони передусім діють відповідно до цивільного законодавства [4, с. 26].

Крім того, варто зауважити, що між банками-агентами та Фондом виникає грошове зобов'язання щодо повернення сум вкладів, а норми, що регламентують відносини, що впливають з грошових зобов'язань вміщені саме у ЦК України, а це на формальному рівні вказує про правове регулювання вказаних відносин – вони є цивільно-правовими. До таких відносин застосовуються як норми ЦК України, так і правила здійснення розрахункових банківських операцій, закріплені актами банківського законодавства України. Отже, перший важливий висновок, який можна зробити, полягає в тому, що договір про співробітництво з виплати гарантованих сум відшкодувань за своєю правовою природою належить до цивільно-правових.

Далі ж перейдемо до характеристики сторін договору. Незважаючи на те, що у Законі «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» і Положенні [1] закріплено норми про те, що сторонами договору про співробітництво з виплати гарантованих

сум відшкодувань виступають Фонд та банки-агенти, у літературі та коментарях юристів-практиків можна зустріти різні точки зору з цього приводу. Так, знаходимо позицію, за якою виконання зобов'язання банку перед вкладником з виплати грошових коштів на підставі договору банківського вкладу органом, що гарантує вклади фізичних осіб відповідає конструкції норми щодо виконання зобов'язання іншою особою, проте з тією особливістю, що обов'язок виконання зобов'язання боржника третьою особою виникає на основі нормативного акта. Так, Богомолів А. О. (правда, на прикладі Агенства страхування вкладів РФ) вказує, що виконання зобов'язання банку перед вкладниками з виплати грошових коштів на підставі договору банківського вкладу Агентством відповідає положенню щодо виконання зобов'язання боржника третьою особою, проте з тим, що обов'язок виконання зобов'язання боржника третьою особою виникає в силу нормативного правового акту [5, с. 6].

Дійсно, положеннями ЦК України передбачається можливість виконання зобов'язання іншою особою (ст. 528), якщо з умов договору, вимог Кодексу, інших актів цивільного законодавства або суті зобов'язання не впливає обов'язок боржника виконати зобов'язання особисто. Коли йдеться про гарантування вкладів, то тут відсутній обов'язок особистого виконання, проте виникає інша проблема.

Розуміючи різницю між гарантуванням вкладів та виконанням вкладів (у тому числі й іншою особою) у правозастосовній практиці у договорі банківського вкладу (депозиту) не міститься вказівки про те, що у випадку невиконання договору банківського вкладу банківською установою Фонд виступає особою, що буде виконувати зобов'язання на підставі ст. 528 ЦК України, що вважаємо є цілком логічним. Немає імперативної норми і в ЗУ «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» з урахуванням специфіки системи гарантування, тому в даному випадку, вважаємо за недоцільне використання конструкції виконання Фондом зобов'язання, що виникає з договору банківського вкладу депозиту, на підставі Закону.

Існує також позиція щодо доцільності включення і вкладників у структуру відносин з повернення банківських вкладів поряд

з Фондом та банками-агентами. Така позиція ґрунтується на тому, що залучивши вкладника у договір з повернення вкладів, він зможе якісніше реалізувати своє право на гарантовану суму вкладу Фондом гарантування. У такому разі пропонується розробка конструкції трьохстороннього договору.

Проте, такий підхід до проблеми, на нашу думку, не є бездоганним. Відповідно до чинного законодавства вкладник реалізує свої право на суму відшкодування шляхом подачі заяви. Сутність та форма такої заяви дозволяє кваліфікувати її як односторонній правочин, в якому реалізується відповідне волевиявлення вкладника. Вважаємо, що відповідної заяви цілком достатньо для того, щоб реалізувати своє право на суму відшкодування. Не варто ускладнювати та робити незрозумілим і так непростий механізм повернення вкладу. Вкладник, уклавши з банком договір банківського вкладу (депозиту) повинен бути повідомлений про суму відшкодування, йому нема потреби вступати ще в якісь додаткові договірні зв'язки чи то з банками-агентами, чи то з Фондом.

Попри те, що банки мають обов'язок повідомляти вкладників про розмір та умови гарантування вкладів, у судовій практиці мали місце позови щодо оскарження дій банку в частині неповідомлення ним відповідної інформації, зокрема неповідомлення вкладника про негарантування вкладу певного виду Фондом гарантування. Так, група вкладників звернулась до суду з вимогою про визнання укладених ними раніше договорів банківського вкладу з видачею купонного ощадного сертифікату на пред'явника строковими договорами банківського рахунку простого депозитного банківського вкладу. Підставою звернення до суду стала відмова Фонду гарантування вкладів здійснити повернення вкладів за договорами банківського вкладу з видачею купонного ощадного сертифікату на пред'явника, що ґрунтується на вимогах ст. 26 ЗУ «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб». Позивачі наполягали на тому, що укладені ними договори банківського вкладу з видачею купонного ощадного сертифікату на пред'явника насправді укладені під впливом помилки, не відповідають їх справжній волі, яка була спрямована укладення договорів простого депозитного банківського вкладу. Однак,

Шевченківський районний суд м. Києва рішенням від 27.03.2014 р., залишеним у силі ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 22.05.2014р. у справі № 22-ц/796/6441/2014 [6], відмовив у задоволенні позовних вимог, визнавши, відповідність укладених договорів вимогам законодавства.

Разом з тим, такі випадки трапляються нечасто і у банківській договірній практиці вкладникам повідомляється щодо умов гарантування вкладів. З огляду на наведене, вважаємо, що нема доцільності розширювати суб'єктний склад договірного зобов'язання з повернення суми відшкодування, а залишити сторонами Фонд та банки-агенти, проте з детально прописаними у договорі правами та обов'язками сторін, умовами щодо його виконання та правових наслідків невиконання.

Щодо можливості виступати стороною зобов'язання в якості банку-агента, то таким може виступити не кожен банк, а тільки той, що належить до I або II групи за розміром активів на поточний рік розподілом Національного банку України; строк діяльності банків, повинен становити не менше ніж три роки після отримання банківської ліцензії; відсутність фінансової заборгованості перед Фондом щодо сплати зборів, штрафів, пені; наявність регіональної мережі відокремлених підрозділів, представлену не менше ніж у 10 областях України; володіння сучасними технологіями обслуговування грошових переказів за допомогою внутрішньобанківської платіжної системи термінових переказів коштів по Україні в національній валюті; забезпечення здійснення виплат належних кожному вкладнику коштів відшкодувань у будь-якому своєму відокремленому підрозділі на території України не пізніше другого робочого дня після перерахування їх Фондом на транзитний рахунок; забезпечення обміну з Фондом інформацією з виплати відшкодувань [1].

Має свою специфіку й процедура проведення відбору та визначення банків-агентів. Так, для виконання організаційної роботи, пов'язаної з визначенням банків-агентів Фонду, директор-розпорядник Фонду видає наказ про створення з числа працівників Фонду комісії з визначення банків-агентів у кількості не менше 5 осіб, яка діє впродовж дванадцяти місяців. Комісію очолює заступник директора-розпорядника Фонду або керівник структур-

ного підрозділу Фонду. Для визначення банків-агентів Фонд, направляє до банків I та II груп повідомлення про можливість стати банком-агентом Фонду для здійснення виплати відшкодувань у разі ліквідації банків. Банк, який має намір брати участь у процедурі відбору банків-агентів, повинен надати до Фонду (у строки, вказані у повідомленні про участь у процедурі визначення банків-агентів) пакет документів, необхідний для розгляду питання про їхню діяльність в якості банків-агентів.

Днем подання банком документів вважається день їх реєстрації у Фонді. Комісія визначає перелік банків-агентів, а результат засідання Комісії з відбору банків оформлюється протоколом, який передається на розгляд виконавчій дирекції Фонду для прийняття відповідного рішення. Перелік банків-агентів Фонду затверджується рішенням виконавчої дирекції Фонду не пізніше 10 робочих днів з дня одержання протоколу. Фонд протягом 3 робочих днів після прийняття рішення виконавчою дирекцією Фонду письмово повідомляє банки, які брали участь у процедурі відбору банків-агентів, про включення або про невключення банку до переліку банків-агентів із зазначенням мотивованих підстав щодо такого не включення [1].

Крім того, Фонд щомісячно до 20 числа наступного за звітним місяцем здійснює аналіз діяльності банків - агентів Фонду на предмет їх відповідності пунктам 1 та 2 розділу Положення. У разі виявлення невідповідності банку-агента вимогам пункту 1 та 2 розділу II Положення «Про порядок визначення банків-агентів Фонду гарантування вкладів фізичних осіб» або неналежного виконання банком умов договору про співробітництво з виплати гарантованих сум відшкодувань на розгляд виконавчої дирекції Фонду виноситься питання щодо подальшого договірної співробітництва з таким банком - агентом Фонду [1]. Проте у подальшому банки - агенти, з якими за рішенням виконавчої дирекції були розірвані договори про співробітництво з виплати гарантованих сум відшкодувань, мають право приймати участь у наступних процедурах відбору банків-агентів Фонду [1].

Інше питання, на яке слід дати відповідь – це визначення предмету цього договору, його істотних умов. Відмежування будь-якого договору від інших договірних конструкцій, лежить в

площині предмету договору. Як слушно відзначає О. А. Сурженко, однією з ідентифікуючих особливостей договору вважається його предмет. Саме предмет договору визначає специфіку поняття договору, його змісту [7, с. 134-135].

Предмет договору є однією з істотних умов будь-якого договору. Більшість дослідників вважають умову про предмет договору єдиною дійсно істотною умовою договору. Таким же шляхом йде і ЦК України, визнаючи предмет договору абсолютною істотною умовою для будь-якого виду договору. ГК України також відносить предмет договору до умови, яка поряд із ціною та строком дії договору, є умовою, яку сторони зобов'язані у будь-якому разі погодити. Отже, договорів, які не мають свого предмета, виходячи з положень Цивільного та Господарського кодексів України, а також сучасної теорії цивільного права, не існує.

У цивілістичній літературі, поширеною є позиція з приводу того, що предмет договору складають дії, але ці дії можуть бути тільки правомірними [8]. Досліджуваний нами договір має чітко визначений предмет - дії банку-агента щодо виплати гарантованих сум вкладника. Виходячи із того, що даний договір має свій конкретизований (ідентифікований) предмет, є підстави стверджувати про некоректність законодавчого підходу щодо самої назви даного договору «договір про співробітництво», як визначається на рівні нормативно-правових актів, адже така назва договору є досить широкою і не дає зрозуміти меж такого співробітництва. Складається хибне враження, що крім виплати гарантованих сум банки-агенти та Фонд мають й інші напрями співробітництва, хоча, як впливає із нормативно-правових актів Фонду, це не так.

З огляду на зазначене, вважаємо, що більш доцільним слід вживати назву договору «договір про виплату гарантованих сум відшкодувань», а також закріпити дану назву у відповідному підзаконному нормативно-правовому акті, де міститься регламентація відносин у цій сфері.

Як вірно відзначається у літературі, істотними умовами договору є: умови, які безпосередньо зазначені в законі; умови, які необхідно погодити саме для даного виду договору; умови, на погодженні яких наполягає одна із сторін [9, с. 6; 10].

Істотною умовою даного договору, крім предмету, є також строк. Фонд розпочинає виплату відшкодування коштів не пізніше семи днів з дня прийняття Національним банком України рішення про відкликання банківської ліцензії та ліквідацію банку. Строк виплати банком-агентом відшкодувань вкладникам становить тридцять робочих днів з дня отримання від Фонду коштів. Саме у зазначені строки повинна бути здійснена виплата вкладнику гарантованих сум відшкодування.

За юридичними характеристиками досліджуваній договір є двостороннім, консенсуальним, оплатним.

Зміст даного договору становлять суб'єктивні цивільні права та обов'язки сторін, які мають свою специфіку. Так, зокрема, Фонд наділяється такими правами :

- контроль за діяльністю банків-агентів щодо ідентифікації вкладників;
- вчасністю та порядком виплат гарантованих сум банками-агентами;
- право на повернення невиплачених банками-агентами сум;
- контроль за додержанням банками-агентами законодавства щодо збереження банківської таємниці [11].

Обов'язками Фонду за даним договором виступають: формування реєстру вкладників, переказ банкам-агентам відповідних сум коштів для здійснення виплат у визначені Законом та договором строки та інші.

Банк-агент у досліджуваному договорі наділяється такими правами:

- право на одержання коштів від Фонду відповідно до умов договору;
- право знайомитись з інформацією щодо особи вкладника, яка зазначена у Реєстрі вкладників;
- право на комісійну винагороду за здійснення виплат сум відшкодування;
- право відкрити особі, яка звернулася до банку-агента та має право на отримання гарантованої суми відшкодування, рахунок для зарахування коштів або перерахувати ці кошти на зазначений нею рахунок та інші.

Обов'язки банка-агента за договором про виплати гарантованих сум конкретизуються у наступному, а саме:

- виплатити гарантовані суми відшкодувань вкладникам;
- забезпечити доступність отримання вкладником гарантованих сум;

- здійснити ідентифікацію особи, яка звернулася за отриманням відшкодування; звірку реквізитів документів особи, яка звернулася за отриманням відшкодування, із реквізитами у Загальному Реєстрі та здійснити виплату коштів, вказавши у касовому документі реквізити отримувача та підставу для виплати відшкодування іншій особі (за потреби);

- зберігати паперову та електронну версії Загального Реєстру;

- забезпечувати цілісність та збереження інформації під час її обробки, передавання та зберігання;

- розмістити в загальнодоступних для клієнтів місцях за місцезнаходженням банку, відокремлених підрозділів інформацію про виконання ним функцій банку-агента Фонду з виплати гарантованих сум відшкодувань вкладникам банку, що ліквідується;

- у разі повідомлення Фондом банку-агента, у тому числі електронною поштою Національного банку України, про прийняття судом або іншим уповноваженим органом державної влади рішення про припинення (призупинення) виплат відшкодувань вкладникам (частині вкладників), а також про припинення виплат на вимогу Фонду – банк - агент зобов'язаний припинити виплати не пізніше наступного робочого дня за днем отримання повідомлення;

- надати Фонду звіти про виплати у встановлені договором строки, формат яких визначається договором; припинити виплати відповідно до умов договору, укладеного з Фондом, та протягом двох робочих днів перерахувати Фонду суму невиключених коштів та направити звіт Фонду;

- інші обов'язки, визначені договором.

Разом з тим, на рівні підзаконних нормативно-правових актів Фонду абсолютно не регламентовані питання щодо правових

наслідків невиконання або неналежного виконання сторонами даного договору, зокрема, в частині прострочення здійснення виплат та інших порушень умов договору, що вважаємо, має бути усунуено шляхом закріплення заходів цивільно-правової відповідальності у вигляді пені за кожен день прострочення виконання договору.

Пропонуємо також передбачити на рівні підзаконних нормативно-правових актів Фонду підстави для розірвання договору про співробітництво з виплати гарантованих сум відшкодувань у випадку його неналежного виконання банком-агентом, що надасть змогу в оперативному порядку визначитись з іншим банком - агентом та в строки організувати виплати вкладникам.

Підсумовуючи, слід зазначити, що договір з виплат гарантованих сум вкладів за юридичною природою є цивільно-правовим, істотними умовами цього договору є предмет та строк. Предмет цього договору складають дії банка-агента щодо виплати гарантованих сум вкладнику. Конкретизованість предмета обумовлює доречність вживати назву договору «договір про виплату гарантованих сум відшкодувань», а також закріпити дану назву у відповідному підзаконному нормативно-правовому акті, де міститься регламентація відносин у цій сфері. Крім того, проведений аналіз дає підстави стверджувати про необхідність детальної законодавчої регламентації змісту даного договору, правових наслідків порушення, а також підстав розірвання.

1. *Про порядок визначення банків-агентів Фонду гарантування вкладів фізичних осіб : положення, затверджене Рішенням виконавчої дирекції Фонду гарантування вкладів фізичних осіб від 12.07.12 р. № 6.- [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z1494-12>*
2. *Петров С. В. Феноменологія адміністративно-господарського права України / С. В. Петров / монографія.– Х.: Діса плюс, 2012. – 392 с.*
3. *Задихайло О. А. Щодо визначення адміністративного договору в адміністративному праві / О. А. Задихайло // : Збірник наукових праць Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди «ПРАВО». - Випуск 19, 2012. – С. 101-105.*
4. *Шишка Р. Б. Сутність юридичної особи публічного права / Р. Б. Шишка // Непідприємницькі організації у механізмі реалізації права гро-*

- мадян на об'єднання (асоціації): Збірник наукових праць (за результатами роботи «круглого столу») / За заг. ред. М. К. Галянтчича. – К.: НДІ приватного права і підприємництва ім. академіка Ф. Г. Бурчака НАПрН України, 2013. – С. 25-29.
5. Богомоллов А. А. Правовое регулирование страхования вкладов в банках Российской Федерации [Текст]: дис. ... канд. юридических наук: 12.00.03 / Богомоллов Андрей Алексеевич М. – 2009. – 228 с.
  6. Рішення Шевченківського районного суду м. Києва від 27.03.2014 р., залишене у силі ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 22.05.2014р. у справі № 22-ц/796/6441/2014 // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/39160568>
  7. Сурженко О. А. К вопросу о предмете договора в гражданском праве / О. А. Сурженко // Проблемы законности : респ. міжвідом. наук. зб. / відп. ред. В. Я. Тацій. – Х. : Нац. юрид. акад. України, 2002. – Вип. 53.
  8. Стрижак І. В. Проблема визначення поняття «предмет договору» / І. В. Стрижак // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Vamsu_pravo/2010_2/Stry_ak.htm
  9. Зазуляк І. І. Істотні умови договору: теоретичний аспект [Текст] : автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.03 / Зазуляк Іван Іванович. - НДІ приватного права і підприємництва. – 20 с.
  10. Євстагнєєв Андрій Істотні умови договору за цивільним та господарським кодексами: порівняльний аспект / А. Євстагнєєв // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.justinian.com.ua/article.php?id=2075>
  11. Правила зберігання, захисту, використання та розкриття банківської таємниці, затверджені Постановою Правління Національного банку України 14. 07. 2006р. № 267 // [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0935-06>

Войцеховська Х. В. Договір про співробітництво з виплати гарантованих сум відшкодувань

Стаття присвячена теоретико-правовому аналізу питань, пов'язаних із укладенням та виконанням договору про співробітництво з виплати гарантованих сум відшкодувань. У науковій праці аналізуються концепції провідних вчених України щодо юридичної природи цього договору – адміністративної чи цивільно-правової, робляться відповідні висновки з цього приводу.

Особливо детально характеризується механізм взаємовідносин, що виникають за цим договором, суб'єктивні права та обов'язки сторін. Визначено предмет досліджуваної договірної конструкції. Окрема увага зосереджується на проблематиці виконання та правових наслідків невиконання за договором про співробітництво з виплати гарантованих сум відшкодувань, робляться відповідні пропозиції щодо вдосконалення чинного законодавства у цій сфері.

Ключові слова: Фонд гарантування вкладів фізичних осіб, договір про співробітництво з виплати гарантованих сум відшкодувань, гарантування вкладів.

Войцеховская Х. В. Договор о сотрудничестве по выплате гарантированных сумм возмещений

Статья посвящена теоретико-правовому анализу вопросов, связанных с заключением и исполнением договора о сотрудничестве по выплате гарантированных сумм возмещений. В научной работе анализируются концепции ведущих ученых Украины относительно юридической природы этого договора - административной или гражданско-правовой, делаются соответствующие выводы по этому поводу.

Особенно подробно характеризуется механизм взаимоотношений, возникающих по этому договору, субъективные права и обязанности сторон. Определен предмет исследуемой договорной конструкции. Особое внимание сосредотачивается на проблематике выполнения и правовых последствий невыполнения по договору о сотрудничестве по выплате гарантированных сумм возмещений, делаются соответствующие предложения по совершенствованию действующего законодательства в этой сфере.

Ключевые слова: Фонд гарантирования вкладов физических лиц, договор о сотрудничестве по выплате гарантированных сумм возмещений, гарантирование вкладов.

Voytsehovska H. V. An agreement on cooperation in the payment of guaranteed amounts

The article is devoted to theoretical and legal analysis of issues related to the conclusion and execution of the agreement on cooperation in the payment of guaranteed amounts.

The scientific work deals with analyzes of the concept of leading scientists of Ukraine concerning the legal nature of the contract - administrative or civil law, and with appropriate conclusions from this.

In the article the mechanism of relations arising hereunder the agreement, subjective rights and obligations of the parties of the agreement are characterized in detail. The object of studied agreement construction is defined.

The author pays particular attention to the issue of execution and legal consequences of the breach under the agreement on cooperation in the payment of guaranteed amounts, makes appropriate suggestions for improving the current legislation in this area.

Keywords: Deposit Guaranteeing Fund; agreement on cooperation in the payment of guaranteed amounts; deposit guaranteeing.